

Koronavírus: akadály vagy

Szerző: Szerk. (2020-04-07)

1 / 8 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/koronavirus-akadaly-vagy-lehetoseg-interju-dr-tamas-roland-plebanossal/> internetes címről származik. A cikket 2021-01-22 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

Lehetőség? - interjú Dr. Tamás Roland plébánossal

Nem szabad elfelejtenünk, hogy a Fiú üdvtörténeti küldése mellett ott van a Szentlélek küldése is. Vagyis egy olyan helyzetben, mint a mostani, amikor a szentségek nem tudnak összekapcsolni minket, a Lélek az, aki Krisztus húsvéti áldozatában részesít bennünket - mondja dr. Tamás Roland szajki plébános.

Roland atya paptársaival most nagy feladat előtt áll: el kell juttatni az összetartozás erejét az otthonokba, miközben a hívek nem találkoznak egymással. Mégis szerinte mindez lehetőség arra, hogy másképp ünnepeljünk, és más dolgokat fölfedezzünk.

Nagycsütörtök a papság ünnepe is, amikor az atyák újból kérik Isten áldását a hivatásukra. Viszont jelen esetben kérdés, hogy ez miként fog megvalósulni. Mit jelent ez egy plébános számára?

Szerző: Szerk. (2020-04-07)

2 / 8 oldal | © Katolikus.ma

Minden valószínűség szerint idén elmarad a szokásos nagycsütörtök délelőtti szertartás. De ez nem csupán egy hiány és akadály; így mindannyian arra leszünk utalva, hogy saját magunk ünnepeljük meg ezt az alkalmat, akár konkrét szentmisével (a hívők fizikai részvétele nélkül), akár más imádságos módon. Az ilyen alkalmak, amikor nem működik a hétköznapi rutin és a dolgok szokásos menete, véleményem szerint alkalmat is adnak nekünk, papoknak és híveknek egyaránt. Ilyenkor a saját buzgóságom alapján teszem meg azt, amit amúgy elvárnak tőlem a hívek vagy az előljáróm, és ez segít abban, hogy rácsodálkozzak annak gazdagságára, amit egyébként évről évre rutinszerűen teszek.

Mindez nehézség vagy lehetőség?

Számomra inkább lehetőség. Persze magam is küzdök a technikai nehézségekkel, hogy a szertartásokba milyen módon tudnám bevinni a híveket; itt nálam úgy tűnik, az online internetes közvetítés lesz a járható út. De a helyzetet alapvetően lehetőségként élem meg, mert új utakat fedezhetünk fel. Ha a hívek hallják, hogy a faluban beharangoznak, akkor tudatosul bennük, hogy a templomban most kezdődik a szentmise. Ha hallják a harangszót az úrfelmutatás alatt, akkor valamiképp otthonaikban is az Oltáriszentség előtt térdelhetnek le. És számomra

Szerző: Szerk. (2020-04-07)

3 / 8 oldal | © Katolikus.ma

úgy prédikálni, hogy a templom fizikailag üres, de tudom, hogy a hívek mégis várják a szavaimat, szintén új hitbeli tapasztalat.

Kérem, meséljen arról, hogy Ön hogyan találta meg a hivatását!

Egy olyan közösségben nőhettem fel, amely nagyon vonzó papi életet mutatott nekem. Ez a komlói plébániaközösség, amelyben azt láttam, hogy a lelkipásztorok a hívek közösségében élnek, és ez a közösség hordozza őket, miközben persze ők is keresik a hívek közösségét. Ezek az atyák nem voltak különlegesek, nem voltak rendkívüli tulajdonságaik vagy hősiességek - de nem voltak magányosak, egy igazi családot alkottak a hívő közösséggel. Ez egy nagyon vonzó papkép volt számomra.

A következő meghatározó élményem az volt, amikor kezdtem megtapasztalni, hogy ezek a lelkipásztorok bíznak bennem, feladatot bíznak rám. Egy serdülőnek szárnyakat ad, ha bíznak benne! Emlékszem, amikor a plébános atya megkért, hogy az egyik vagy másik faluban tartsak igeliturgiát; vagy lassanként rám bízta az ifjúsági közösség vezetését. Megbízni a másik emberben - ez szerintem

Szerző: Szerk. (2020-04-07)

4 / 8 oldal | © Katolikus.ma

hatalatlan emberi nagyságot jelent. Ez az élmény, úgy hiszem, mind a személyiségfejlődésem szempontjából, mind a hivatásom megtalálásában sokat jelentett. Megtapasztalhattam, hogy örömet lelem a rám bízott szolgálatban.

Ezzel kapcsolatban felmerül a kérdés: hogyan lehetne többet tenni azért, hogy a fiatalok merjenek igent mondani a hívásra?

Erre az az általános válasz, hogy imádkozni kell, ami természetesen fontos, de ez csak a dolog egyik fele. Véleményem szerint egy fiatal csak akkor fogja a papi hivatást választani, ha látja, hogy ez egy jó út, így boldog lehet, és kiteljesedhet a szó legjobb értelmében. Minden hivatáshoz kell ez az érzés, mert senki sem arra vágyik, hogy áldozattá váljon. Ha egy fiatal ma azt látja, hogy egy pap élete csupa önfeláldozás, kudarc meg szenvedés, akkor semmi sem fogja arra motiválni, hogy ezt az utat válassza, akármennyit is imádkozunk érte.

Véleményem szerint három szinten kell közvetítenünk a papi hivatás értékét, ennek az útnak a szépségét. Az egyik a társadalmi megbecsültség. Nyilván ez az, amire a legkevesebb a közvetlen ráhatásunk, de azért tudunk tenni érte. Aztán

Szerző: Szerk. (2020-04-07)

5 / 8 oldal | © Katolikus.ma

egy közvetlenebb kérdés a hívek részéről érkező megbecsülés. Ha egy fiatal azt látja, hogy a plébánosra senki sem nyitja rá az ajtót, és egy-egy ünnep alkalmával nem kérdezik meg tőle, hogy atya, ugyan van-e ma ebédje, az megint nem tűnik túl vonzónak. De ha azt látja, hogy a plébános szolgálatát megbecsülik és hálással fogadják, az egy pozitív élmény lehet a számára. És végül: a pap megbecsülése az egyházon, konkrétan a hierarchián belül. A hívek igenis érzik, hogy az atyáknak van-e atyjuk, azaz egy olyan püspökük, aki például egy diszpozíció kapcsán emberségesen bánik velük, és fontosnak tartja a véleményüket, a kéréseiket.

A jelen helyzetben hogyan lehet megélni ezt a közösségi dimenziót? Hiszen a járvány és az elrendelt liturgikus intézkedések megnehezítik az Eucharisztia ünneplését és így a közösség megélését. És a hívek mit tehetnek ebben a helyzetben?

Gondoljunk arra, hogy Isten elküldte hozzánk az ő Fiát, az ő fizikális mivoltában, konkrét, megtapasztalható emberségében. A szentségek voltaképpen a megtestesülés és a húsvéti misztérium kegyelmét aktualizálják. Azonban az Atya elküldte a Lelket is, aki szinten ezt a kegyelmet munkálja, csak más módon. Ebben a helyzetben ezért, teológusként ezt tudom mondani, jobban kell

Szerző: Szerk. (2020-04-07)

6 / 8 oldal | © Katolikus.ma

figyelnünk a Szentlélek működésére. Ő ugyan nem lett emberré, ezért az ő működését nem tudjuk olyan módon megtapasztalni, mint a Fiúét, de ettől függetlenül az ő jelenléte és működése nem kevésbé valóságos, mint a Fiúé. Ezért egy vasárnapi szentmise alatt minket nem a televízió vagy az internet köt össze, hanem maga a Lélek, méghozzá egy valóságos és nem virtuális kötéllal!

Emellett most a családok kapcsolatai is másként alakulnak. Az egy fedél alatt élők, házastársak, szülők és gyermekek, esetleg nagyszülők és unokák, sokkal több időt töltenek együtt, mint eddig. Ez egy lehetőség sok minden, eddig talán elszalasztott dolog bepótolására. Beszélgetés, társasjáték, közös főzés – mennyi mindenre nyílik most lehetőség, amire az eddigi rohanás közben talán alig találtak időt.

Végül pedig: a világméretű szolidaritás. Az elmúlt évtizedek katasztrófáihoz hasonlóan ez a járvány is ráébreszt minket arra, hogy itt nincsen katolikus vagy protestáns, keresztény vagy muzulmán, jobb- vagy baloldali; és végképp nincs jó vagy rossz ember! A járvány nem válogat; vagy együtt győzzük le, vagy sehogy. Ezért nem mondhatom azt: engem nem érdekel, hogy egy másik kontinensen hogyan terjed a vírus. Igen, ez a szomorú helyzet új módon ébreszt rá minket

Szerző: Szerk. (2020-04-07)

7 / 8 oldal | © Katolikus.ma

arra, hogy egy családot alkotunk, és szolidárisnak kell lennünk, világszinten.

Erre reflektálva talán helyes az olvasat, hogy a bőrünkön érezzük az egységet a teremtett világgal is?

Véleményem szerint nagyon is. A vírus terjedését a mi rohanó életünk, a globalizáció, a kereskedelem, a közlekedés gyorsította fel ilyen mértékben. Ha belegondolunk, a kutatók már évtizedek óta arra figyelmeztetnek, hogy álljunk le, lassítsunk, mert a természet nem tud lépést tartani a mi felgyorsult életünkkel. Az elmúlt hetekben megrendítően szép képeket látunk arról, hogy nagyvárosok levegője olyan tiszta lett, mint már évtizedek óta soha; vagy éppen élővizeink úgy megtisztultak, az ipari szennyezés és a közlekedés leállása miatt, mint azt elképzelni sem tudtuk volna. Igen, ez a járvány egy lehetőség is, és ilyen módon egybeesik a nagybőjti idő üzenetével: itt a lehetőség az újrakezdésre, a megtérésre.

Forrás: Pécsi Egyházmegye

Szerző: Szerk. (2020-04-07)

8 / 8 oldal | © Katolikus.ma